

Repertoriumnummer 2014 /
Datum van uitspraak 13 augustus 2014
Rolnummer 2013/AB/482

Uitgifte

Uitgereikt aan
op
€
JGR

Arbeidshof te Brussel

zevende kamer

Arrest

SOCIALE ZEKERHEIDSRECHT WERKNEMERS - ziekteverzekering
tegensprekelijk arrest
heropening van de debatten
kennisgeving per gerechtsbrief (art. 580, 2°, Ger. W.)

1. **DSG**, wonende te, eerste appelland,
2. **DSJ**, wonende te, tweede appelland,
3. **DSA**, wonende te, derde appellante,
4. **DSK**, wonende te, vierde appellante,

allen handelend in hun hoedanigheid van wettelijke erfgenaam van vdp en vertegenwoordigd door mr. VAN MIERVENNE S. loco mr. VANDE MOORTELE Jan, advocaat te 9000 GENT, Groot-Brittanniëlaan 12-18

tegen

1. **LANDSBOND DER CHRISTELIJKE MUTUALITEITEN**, met zetel Haachtsesteenweg, 579 bus 40, 1031 BRUSSEL, eerste geïntimeerde, vertegenwoordigd door mr. COLELLA S. loco mr. VAN OBBERGHEN Olivier, advocaat te 1800 VILVOORDE, Medialaan 30,
2. **RIJKSINSTITUUT VOOR ZIEKTE- EN INVALIDITEITSVERZEKERING**, met zetel te 1150 BRUSSEL, Tervurenlaan, 211, tweede geïntimeerde, vertegenwoordigd door mr. STAELS C. loco mr. VERHEYLEWEGHEN Claude, advocaat te 1785 MERCHTEM, Kalkovenlaan, 75

***

*

Na beraad, spreekt het Arbeidshof te Brussel het hiernavolgend arrest uit:

Gelet op de stukken van rechtspleging, inzonderheid:

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het bestreden vonnis, uitgesproken op tegenspraak op 27 februari 2013 door de arbeidsrechtbank te Brussel, 28e kamer (A.R. 08/7778/A),
- het verzoekschrift tot hoger beroep, ontvangen ter griffie van dit hof op 2 mei 2013,
- de neergelegde conclusies,
- het schriftelijk advies van het openbaar ministerie, neergelegd ter griffie op 4 juli 2014 door Nathalie Van Den Brande, eerste substituut-arbeidsauditeur met opdracht om haar ambt te vervullen bij het auditoraat-generaal, waarop repliek voor de LCM, neergelegd op 15 juli 2014 en voor het RIZIV, neergelegd op 17 juli 2014,
- de voorgelegde stukken.

***

*

De partijen hebben hun middelen en conclusies uiteengezet tijdens de openbare terechtzitting van 5 juni 2014, waarna de debatten werden gesloten, het openbaar ministerie zijn schriftelijk advies ter griffie heeft neergelegd, de zaak in beraad werd genomen en voor uitspraak werd gesteld op 4 september 2014. Wegens voortijdige beëindiging van het beraad, wordt het arrest op heden uitgesproken.

***

*

DE FEITEN EN DE RECHTSPLEGING.

1.

Wijlen vdp was een zelfstandige verpleegster. Bij een onderzoek, ingesteld door de toenmalige Dienst voor Geneeskundige Controle van het Rijksinstituut voor Ziekte en Invaliditeitsverzekering, werden een aantal inbreuken vastgesteld op de reglementering van de ziekteverzekering. Vdp zou een aantal prestaties aangerekend hebben aan de ziekteverzekering, die niet beantwoordden aan de vereisten van de nomenclatuur.

Na de kennisgeving van de resultaten van dit onderzoek werd vdp op 22 februari 1996 uitgenodigd om vrijwillig over te gaan tot terugbetaling aan de betrokken mutualiteiten van de volgens de vaststellingen ten onrechte aangerekende verstrekkingen. Vdp heeft aldus op

18 maart 1996 een bedrag van 11 591,08 € terugbetaald aan de Landsbond der Christelijke Mutualiteiten

2.

In de loop van het jaar 1997 werd vdp opgeroepen voor de Beperkte Kamer van de dienst voor Geneeskundige Controle, teneinde zich (tuchtrechtelijk) te verantwoorden voor het onrechtmatig in rekening brengen van prestaties in de ziekteverzekering.

Op 14 januari 1998 legde de Beperkte Kamer aan vdp een sanctie op in de vorm van een verbod voor de verzekeringsinstellingen om gedurende een periode van acht maanden tussen te komen in de kosten van de geneeskundige verstrekkingen, die door vdp zouden verstrekt worden. Vdp heeft beroep aangetekend tegen deze beslissing bij de Commissie van Beroep, eveneens ingesteld bij het Rijksinstituut voor Ziekte en Invaliditeitsverzekering. Bij beslissing van 26 februari 1999 heeft de Commissie van Beroep het beroep van vdp gedeeltelijk ingewilligd. De opgelegde sanctie van uitsluiting uit het recht op tussenkomst in de kosten van geneeskundige verstrekkingen werd beperkt tot drie maanden.

Vdp heeft daarop een cassatieberoep ingesteld bij de Raad van State. Bij arrest van 2 oktober 2003 heeft de Raad van State de beslissing van de Commissie van Beroep vernietigd op basis van een gebrek aan motivering. De Raad van State oordeelde dat de Commissie van Beroep onvoldoende geantwoord had op het verweer dat vdp had aangevoerd met betrekking tot de betwiste prestaties voor wondverzorging.

3.

Naar aanleiding van het arrest van de Raad van State heeft vdp op 20 januari 2005 de Landsbond der Christelijke Mutualiteiten gedagvaard voor de rechtbank van eerste aanleg te Brussel in terugbetaling van het bedrag dat zij op 18 maart 1996 had gestort. Op 21 februari 2005 heeft zij het Rijksinstituut voor Ziekte en Invaliditeitsverzekering gedagvaard in tussenkomst ten einde hem het tussen te komen vonnis te horen gemeen verklaren.

Bij vonnis van 23 mei 2008 heeft de rechtbank van eerste aanleg te Brussel zich onbevoegd verklaard om kennis te nemen van de vordering en heeft zij de zaak verwezen voor de arbeidsrechtbank te Brussel.

Bij tussenvonnissen van 19 maart 2010 heeft de arbeidsrechtbank te Brussel de zaak terug naar de rol verwezen in afwachting dat de anders samengestelde Commissie van Beroep, waarnaar de zaak verwezen werd door de Raad van State, opnieuw ten gronde uitspraak zou doen in het kader van de administratieve tuchtrechtelijk procedure.

4.

Vdp overleed op 4 april 2010.

Bij beslissing van 27 september 2011 stelde de Commissie van Beroep het verval van de administratief-tuchtrechtelijke procedure vast ingevolge het overlijden van wijlen vdp.

Bij akte van 28 december 2011 hebben de erfgenamen van vdp de procedure hervat voor de arbeidsrechtbank.

Bij vonnis van 27 februari 2013, ter kennis gebracht bij gerechtsbrieven aangeboden tussen 14 en 18 maart 2013, heeft de arbeidsrechtbank te Brussel de vordering ten aanzien van de Landsbond der Christelijke Mutualiteiten ongegrond verklaard op basis van de ingetreden verjaring en de vordering in tussenkomst en vrijwaring tegen het Rijksinstituut voor Ziekte en Invaliditeitsverzekering zonder voorwerp verklaard.

5.

Bij verzoekschrift van 2 mei 2013 hebben de erfgenamen van vdp hoger beroep ingesteld tegen het vonnis van de arbeidsrechtbank.

DE ONTVANKELIJKHEID.

1.

Het hoger beroep is ontvankelijk naar de vorm. De Landsbond der Christelijke Mutualiteiten en het Rijksinstituut voor Ziekte en Invaliditeitsverzekering roepen echter in dat het beroep laattijdig is omdat het ingediend werd meer dan een maand na de kennisgeving van het vonnis bij gerechtsbrief.

2.

Overeenkomstig artikel 1051 van het Gerechtelijk Wetboek bedraagt de termijn om hoger beroep aan te tekenen tegen een vonnis één maand, te rekenen vanaf de betekening van het vonnis of de kennisgeving ervan overeenkomstig artikel 792, tweede en derde lid van het wetboek. Overeenkomstig artikel 792 al. 2 van het Gerechtelijk Wetboek wordt, voor de zaken opgesomd in artikel 704, § 2 van het wetboek, het vonnis binnen de acht dagen bij gerechtsbrief ter kennis gebracht van de partijen. Overeenkomstig artikel 53bis van het Gerechtelijk Wetboek begint, wanneer de kennisgeving gebeurd is bij gerechtsbrief, de beroepstermijn te lopen vanaf de eerste dag die volgt op deze waarop de brief aangeboden werd op de woonplaats van de geadresseerde.

De vraag die zich derhalve stelt is te weten of de huidige betwisting een betwisting is die onder het toepassingsgebied valt van artikel 704, § 2 van het Gerechtelijk Wetboek, zodanig dat overeenkomstig artikel 792 van hetzelfde wetboek de termijn voor het instellen van hoger beroep begon te lopen vanaf de kennisgeving van het vonnis bij gerechtsbrief. Indien dit niet het geval is, is het beroep tijdig vermits geen betekening van het vonnis bij gerechtsdeurwaardersexploot gebeurde.

3.

Terecht werpen de erfgenamen van vdp op dat de huidige betwisting niet onder het toepassingsgebied valt van artikel 704, § 2 van het Gerechtelijk Wetboek dat betrekking heeft op de zaken opgesomd onder meer in artikel 580, 2°, 3°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10° en 11°, 581, 1° en 2° en 583 van het Gerechtelijk Wetboek. Het betreft meer in het bijzonder geen geschil dat betrekking heeft op de rechten en verplichtingen die voor de sociaal verzekerde voortvloeien uit de geschillen betreffende de verplichtingen van de werkgevers, opgesomd in artikel 580, 1° van het wetboek. De erfgenamen van vdp, en ook wijlen vdp, zijn immers geen sociaal verzekerden in de zin van deze bepaling (cf. Cass. 30 juni 1997, Arr. Cass. 1977, 737). De kennisgeving van het vonnis (of het arrest) bij gerechtsbrief laat dan de beroepstermijn niet lopen. De omstandigheid dat een vonnis bij gerechtsbrief betekend wordt - terwijl dit niet door de wet voorzien is - is nooit bepalend voor het ingaan van de termijn van hoger beroep (Cass. 28/02/2002, Juridat en Arr. Cass. 2002, 649).

De omstandigheid dat de rechtbank van eerste aanleg te Brussel de zaak verwezen heeft naar de arbeidsrechtbank, heeft niet tot gevolg dat definitief zou vaststaan dat het een geschil betreft als bedoeld in artikel 704, § 2 van het Gerechtelijk Wetboek. De bevoegdheid van de arbeidsrechtbank om kennis te nemen van de vorderingen tussen de verzekeringsinstellingen en de zorgenverstrekkers vindt zijn grondslag in artikel 167, 1° lid van de gecoördineerde wetten op de verplichte verzekering geneeskundige verzorging en uitkeringen. Bovendien houdt de omstandigheid dat de beslissing van de rechtbank van eerste aanleg bindend is voor wat de toewijzing van het geschil aan de arbeidsrechtbank, niet in dat de arbeidsrechtbank gehouden is door de motieven die aan deze beslissing ten grondslag liggen. (Cass. 5.01.2006, Juridat).

4.

Het hoger beroep is dan ook ontvankelijk.

BEOORDELING.

1.

De eerste rechter was van oordeel dat de ingeleide vordering verjaard was. Hij wees er op dat de sommen, waarvan de terugbetaling gevraagd werd, betaald werden op 15 maart 1996, terwijl de eerste stuiting van de verjaring slechts gebeurde op 29 april 2004. Hij stelde dat de verjaring was ingetreden op grond van artikel 174, lid 1, 3° van de gecoördineerde wetten op de verplichte verzekering geneeskundige verzorging en uitkeringen dat voorziet in een verjaringstermijn van twee jaar. De eerste rechter aanvaardt verder wel dat de terugvordering ook zou kunnen steunen op artikel 1382 van het Burgerlijk Wetboek maar oordeelt dat in dat geval een vijfjarige verjaringstermijn van toepassing is, die evenmin in acht genomen werd.

2.

De erfgenamen van vdp zijn van oordeel dat de vordering niet verjaard is. Zij stellen dat artikel 174 van de gecoördineerde ziektewet geen toepassing vindt. Deze bepaling heeft immers enkel betrekking op hetzij de vordering van de verzekerde tot betaling van de prestaties van de verzekering geneeskundige verzorging, hetzij de vordering tot terugbetaling door de verzekeringsinstelling van de ten onrechte uitbetaalde prestaties. Volgens de erfgenamen van vdp heeft de eerste rechter ten onrechte de vordering gekwalificeerd als een vordering tot schadevergoeding. De vordering wordt volgens hen beheerst door de tienjarige verjaringstermijn, voorzien door artikel 2262bis van het Burgerlijk Wetboek.

Ten gronde stellen de erfgenamen van vdp dat de conclusie dat de betwiste prestaties ten onrechte terugbetaald werden noodzakelijk volgt uit het arrest van de Raad van State. Volgens hen zijn de feiten die beoordeeld werden door de Beperkte Kamer en de Commissie van Beroep en de prestaties waarop de terugvordering betrekking had, identiek. Het arrest van de Raad van State heeft volgens de erfgenamen dan ook gezag van gewijsde. De betaling heeft ten gevolge van het tussengekomen arrest ongetwijfeld een onverschuldigd karakter.

3.

Beide geïntimeerde vragen de bevestiging van het bestreden vonnis en zijn van oordeel dat er inderdaad verjaring is ingetreden.

De Landsbond der Christelijke Mutualiteiten merkt verder op dat de beslissingen van de Commissie van Beroep uitvoerbaar waren van rechtswege en dat het haar dan ook verboden was om tot terugbetaling over te gaan zolang er geen nieuwe beslissing werd genomen. Zij stelt dat zij geen enkele verantwoordelijkheid draagt in gans de procedure.

Het Rijksinstituut voor Ziekte en Invaliditeitsverzekering betwist dat de erfgenamen van vdp over een vordering zouden beschikken tot terugbetaling van het onverschuldigde. Het Rijksinstituut stelt dat wijlen vdp akkoord was met de opgemaakte lijst van ten onrechte in rekening gebrachte prestaties, en akkoord was om de bedragen terug te betalen. De gedane terugbetaling dient gekwalificeerd te worden als een spontane terugbetaling. Het Rijksinstituut verwijst ook nog naar artikel 1235 van het Burgerlijk Wetboek waaruit zou volgen dat vrijwillig voldane verbintenissen niet kunnen worden teruggevorderd.

4.

Overeenkomstig artikel 174, 3° van de gecoördineerde wetten op de verzekering geneeskundige verzorging en uitkeringen verjaart de vordering tot betaling van geneeskundige verstrekkingen twee jaar na het einde van de maand waarin de verzorging is verstrekt. Overeenkomstig artikel 174, 5° van dezelfde wetten verjaart de vordering tot terugvordering van de waarde van de ten laste van de verzekering voor geneeskundige verzorging ten onrechte verleende prestaties twee jaar na het einde van de maand waarin de prestaties zijn vergoed.

De vordering van de erfgenamen van vdp strekt niet tot het bekomen van de betaling van geneeskundige verstrekkingen, noch tot terugvordering van de waarde van ten onrechte verleende prestaties. Zij heeft tot voorwerp de terugbetaling van een bedrag dat wijlen vdp (of haar patiënten) oorspronkelijk genoten had als tussenkomst in de ziekteverzekering, maar dat zij daarna terugbetaalde ingevolge een uitgevoerde controle, waarbij vastgesteld werd dat zij deze prestaties ten onrechte in rekening had gebracht van de ziekteverzekering. Een dergelijke vordering valt niet onder het toepassingsgebied van de vermelde artikelen van de gecoördineerde wetten op de verzekering geneeskundige verzorging en uitkeringen, noch van enige andere bepaling van deze wetten.

5.

De termijn voor het instellen van deze vordering dient derhalve bepaald te worden in toepassing van de gemeenrechtelijke bepalingen, zoals die opgenomen zijn in het Burgerlijk Wetboek. Volgens artikel 2262bis, § 1 van het Burgerlijk Wetboek verjaren alle persoonlijke rechtsvorderingen in principe door verloop van 10 jaar. Een uitzondering wordt daarop gemaakt voor de vorderingen die tot voorwerp hebben de vergoeding van schade op grond van de buitencontractuele aansprakelijkheid. De vordering van wijlen vdp heeft, in tegenstelling met hetgeen de eerste rechter oordeelde, niet tot voorwerp het bekomen van een schadevergoeding op basis van een buitencontractuele aansprakelijkheid.

Het vertrekpunt van de vordering zoals die gesteld is, te weten de terugbetaling van een onverschuldigde betaling, situeert zich op 18 maart 1996, datum waarop de ingeroepen onverschuldigde betaling uitgevoerd werd. De zaak werd voor de rechtbank van eerste aanleg te Brussel ingeleid bij dagvaarding van 25 januari 2005. De vordering is bijgevolg niet verjaard.

6.

Overeenkomstig artikel 1235 van het Burgerlijk Wetboek veronderstelt iedere betaling een schuld: hetgeen betaald is zonder verschuldigd te zijn kan worden teruggevorderd. Geen terugvordering kan plaatshebben ten opzichte van natuurlijke verbintenissen die men vrijwillig voldaan heeft.

Opdat er sprake zou zijn van een onverschuldigde betaling moeten slechts twee voorwaarden vervuld zijn. Enerzijds moet een betaling gebeurd zijn. Anderzijds moet die betaling onverschuldigd zijn. Dit laatste is het geval wanneer de betaling zonder oorzaak heeft plaatsgevonden (Cass. 26 juni 1998, Arr. Cass. 1998, nr. 542; Cass. 8 januari 1990, Arr. Cass., 1989-1990, 276.)

De realiteit van de betaling staat vast. Aan de orde is dus enkel de vraag of de betaling onverschuldigd was, dit wil zeggen dat zij zonder oorzaak was. Ten onrechte leest het Rijksinstituut voor Ziekte en Invaliditeitsverzekering artikel 1235 van het Burgerlijk Wetboek in die zin dat het zou bepalen dat vrijwillig voldane verbintenissen niet kunnen worden teruggevorderd. Artikel 1235 bepaalt enkel dat geen terugvordering kan plaatshebben ten opzichte van natuurlijke verbintenissen. In casu is er geen sprake van een natuurlijke verbintenis.

De omstandigheid dat wijlen vdp in het kader van het onderzoek zich akkoord verklaarde om over te gaan tot terugbetaling van de prestaties, die volgens de inspecteurs van het Rijksinstituut voor Ziekte en Invaliditeitsverzekering ten onterecht in rekening werden gebracht, en dat zij ook vrijwillig tot uitvoering van die terugbetaling overging, houdt niet, of niet noodzakelijk, in dat de betaling niet zonder oorzaak was. De betaling zou niet zonder oorzaak zijn in zoverre zij zou steunen op een eenzijdige verbintenis van wijlen vdp. Een dergelijke eenzijdige verbintenis is echter op basis van de voorgelegde stukken niet aangetoond. Het is mogelijk dat wijlen vdp zich vergist heeft en op basis van de argumentatie en het “gezag” van de inspecteurs tot een terugbetaling is overgegaan, zonder zich grondig geïnformeerd te hebben over de toepassingsvoorwaarden en interpretatie van de nomenclatuur van de geneeskundige verstrekkingen. Een dergelijke vergissing is in het bijzonder mogelijk ten aanzien van de begrippen “wondverzorging” en “complexe

wondverzorging”, waarop de betwisting essentieel betrekking heeft. De vergissing begaan bij het uitvoeren van een betaling staat het recht op het instellen van een vordering tot teruggave van het onverschuldigd betaalde niet in de weg, zelfs niet indien de onverschuldigde betaling het gevolg zou zijn van een niet-verschoonbare dwaling (Cass. 1/12/1989, Arr. Cass. 1989-1990, nr. 211).

Anders is het voor de prestaties waarvan wijlen vdp tijdens het onderzoek, en ook tijdens de procedure voor de beperkte kamer, erkend heeft dat zij deze niet heeft uitgevoerd. Een dergelijke erkenning is een schuldbekentenis, die niet kan steunen op een vergissing.

7.

De erfgenamen van vdp kunnen niet gevolgd worden waar zij het onverschuldigd karakter van de betaling menen te kunnen afleiden uit het arrest van de Raad van State, en het gezag van gewijsde dat aan dit arrest verbonden is.

De Raad van State is tussengekomen als cassatierechter ten aanzien van een beslissing van een administratief rechtscollege, en doet dan ook in geen enkel geval een uitspraak over de grond van de zaak. Uit de lezing van het arrest blijkt dat de vernietiging steunt op een motiveringsgebrek van de bestreden beslissing, in de mate dat deze niet antwoordde op de argumentatie die wijlen vdp ontwikkeld had over het begrip “wonde” en op basis van het feit dat de beslissing niet laat blijken op basis van welke criteria de betwiste prestaties niet als “wondverzorging” werden beschouwd. De Raad van State laat daarbij opmerken dat de nomenclatuur geen definitie bevat van het begrip “wondverzorging”, maar daaruit kan uiteraard niet afgeleid worden dat de door wijlen vdp verrichte prestaties wel degelijk onder het begrip “wondverzorging” vielen.

8.

Ter zitting heeft het hof er de partijen opmerkzaam opgemaakt dat geen enkele van de partijen, en in het bijzonder niet de erfgenamen van vdp, op wie principieel de bewijslast berust van het feit dat een onverschuldigde betaling gebeurde, besloten heeft over de feitelijke elementen van het dossier en in het bijzonder over de vraag of, in de concrete omstandigheden van de zaak, de door wijlen vdp verrichte prestaties al dan niet aan de ziekteverzekering mochten aangerekend worden.

Overeengekomen werd dat, indien het hof zou oordelen dat het beroep ontvankelijk was en de vordering niet verjaard was, een heropening van de debatten zou bevolen worden teneinde partijen toe te laten daarover verder te besluiten.

Het hof beveelt dan ook de heropening van de debatten.

9.

Met het oog op de verdere debatten en een “economische” procesvoering is het hof, zonder zich op enige manier uit te spreken over de grond van de zaak, van oordeel dat partijen nog nadere elementen zouden moeten aanbrengen op volgende punten:

- (1) De vordering van de erfgenamen van vdp heeft betrekking op het geheel van de betaling die gebeurd is aan de Landsbond der Christelijke Mutualiteiten. Nochtans blijkt uit de voorgelegde stukken (beslissing van de Commissie van Beroep/ besluiten die neergelegd werden) dat wijlen vdp slechts de vaststellingen van de Dienst voor Geneeskundige Controle betwistte met betrekking tot de prestaties voor “wondverzorging” en “complexe wondverzorging”. De erfgenamen van vdp dienen toe te lichten of zij werkelijk het geheel van de betaling terugvorderen, dan wel slechts een gedeelte daarvan, en in dat geval de omvang daarvan te bepalen.
- (2) In de besluiten die door de Dienst voor Geneeskundige Controle (en Evaluatie) van het Rijksinstituut werden neergelegd na de vernietigingsbeslissing door de Raad van State, wordt voor de definitie van het begrip “wonde” enkel verwezen naar een algemeen woordenboek en naar een medisch woordenboek. Het Rijksinstituut voor Ziekte en Invaliditeitsverzekering dient na te gaan of aan dit begrip geen verdere omschrijving werd gegeven, hetzij door de Dienst voor Geneeskundige Verzorging, hetzij door de Technisch Geneeskundige Raad, hetzij door een ander orgaan. Uit het arrest van de Raad van State blijkt verder dat de Vlaamse Beroepsvereniging voor Zelfstandige Verpleegkundigen op 19 februari 1990 over de invulling van dit begrip een schrijven zou gericht hebben aan de Dienst voor Geneeskundige Verzorging, zonder daarop een antwoord bekomen te hebben. In de mate van het mogelijke zou dit schrijven moeten voorgelegd worden (hetzij door de erfgenamen van vdp hetzij door het Rijksinstituut voor Ziekte en Invaliditeitsverzekering) en het eventuele antwoord van de Dienst.
- (3) Uit de neergelegde stukken en besluiten blijkt dat het begrip “wondverzorging” wel een negatieve definitie krijgt in art. 8, § 5 van de nomenclatuur der geneeskundige verstrekkingen, namelijk dat met dit begrip niet wordt bedoeld “ de verzorging die

door de rechthebbende zelf of door de personen die met hem samenwonen kan worden uitgevoerd of die, indien het chronische behandeling van lange duur gaat, kan worden aangeleerd”. Partijen zouden moeten aangeven in welke mate de tenlasteleggingen in het onderzoeksverslag ook verband houden met deze voorwaarden, dan wel enkel met het begrip “wondverzorging” of het begrip “complexe wondverzorging”.

- (4) Vaak (of altijd ?) wordt in de nomenclatuur van de geneeskundige verstrekkingen de terugbetaling van een prestatie van een verpleegkundige of van een kinesist afhankelijk gesteld van een voorschrift van een geneesheer, die de toe te dienen zorgen, en de omvang ervan beschrijft.

Het hof wenst te weten of dit in de betwiste periode (1994) het geval was voor de betwiste prestaties en of bij de beoordeling van het al dan niet verschuldigd zijn van de prestaties rekening werd gehouden met de draagwijdte van het voorschrift van de geneesheer. Indien deze voorschriften nog zouden bestaan is het noodzakelijk dat deze bij het dossier gevoegd worden.

OM DEZE REDENEN HET ARBEIDSHOF

Gelet op de Wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken, in het bijzonder op het artikel 24,

Rechtsprekend op tegenspraak,

Gelet op het eensluidend schriftelijk advies van mevrouw Nathalie Van Den Brande, eerste substituut-arbeidsauditeur, afgevaardigd om haar ambt te vervullen bij het auditoraat-generaal, waarop repliek voor het RIZIV en de LCM,

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk en op dit ogenblik in zoverre gegrond dat het hof oordeelt dat de ingestelde vordering niet verjaard is.

Heropent de debatten ten einde partijen toe te laten verder te besluiten over het al dan niet rechtmatig karakter van de teruggevorderde prestaties, mede in het licht van de vragen geformuleerd door het hof onder nr. 9 van de overwegingen.

Bepaalt de conclusietermijnen als volgt:

De Landsbond der christelijke Mutualiteiten en het Rijksinstituut voor Ziekte en Invaliditeitsverzekering zullen hun besluiten neerleggen uiterlijk op **12 december 2014**,

De erfgenamen van vdpn zullen hun besluiten neerleggen **12 februari 2015**,

De Landsbond der christelijke Mutualiteiten en het Rijksinstituut voor Ziekte en Invaliditeitsverzekering zullen hun antwoordbesluiten (synthesebesluiten) dienen neer te leggen **31 maart 2015**.

Beveelt de heropening van de debatten voor de openbare zitting van **donderdag 7 mei 2015** om **14u 30** voor een pleitduur van **60 min**.

Houdt de beslissing omtrent de proceskosten aan.

Aldus gewezen en ondertekend door de zevende kamer van het Arbeidshof te Brussel,
samengesteld uit:

Fernand KENIS,
Christian LAURIERS,
Jean-Pierre VAN CONINGSLOO,
arbeider,
bijgestaan door :
Sven VAN DER HOEVEN,

raadsheer,
raadsheer in sociale zaken, werkgever,
raadsheer in sociale zaken, werknemer-
griffier.

Fernand KENIS;

Sven VAN DER HOEVEN;

Christian LAURIERS

Jean-Pierre VAN CONINGSLOO

en uitgesproken op de openbare terechtzitting van woensdag 13 augustus 2014 door:

Fernand KENIS, raadsheer,
bijgestaan door
Sven VAN DER HOEVEN, griffier.

Fernand KENIS

Sven VAN DER HOEVEN